

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 140/12
V Lucemburku dne 8. listopadu 2012

Rozsudek ve věci C-40/11
Yoshikazu Iida / Stadt Ulm

Státní příslušník třetí země, který oprávněně pobývá v členském státě původu své dcery a manželky, zatímco se tyto přestěhovaly do jiného členského státu, se nemůže dovolávat občanství Unie, aby založil své právo pobytu na unijním právu

Yoshikazu Iida, který je japonským státním příslušníkem, je od roku 1998 ženatý s německou státní příslušnicí a od roku 2005 žije v Ulmu (Německo), kde má stálé zaměstnání. Jejich dcera se narodila v roce 2004 ve Spojených státech a má německou, japonskou a americkou státní příslušnost. Od roku 2008 žijí manželé odděleně, aniž se rozvedli, a manželka se s dcerou přestěhovala do Vídně (Rakousko). Oba manželé společně vykonávají rodičovskou péči o svou dceru. Yoshikazu Iida jednou za měsíc stráví s dcerou víkend ve Vídni a tato pobývá většinu prázdnin u otce v Ulmu. Yoshikazu Iida získal povolení k pobytu v Německu z důvodu sloučení rodiny a po odchodu své rodiny z důvodu výdělečné činnosti. Jelikož prodloužení jeho povolení k pobytu závisí na volné úvaze, požádal Y. Iida o pobytovou kartu rodinného příslušníka občana Unie na základě směrnice 2004/38¹ o evropském občanství, což bylo německými orgány odmítnuto.

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (správní soud pro Bádensko-Württembersko) položil Soudnímu dvoru otázku, zda unijní právo umožňuje státnímu příslušníkovi třetí země, který je oprávněný pečovat o dítě, občana Unie, setrvat v členském státě původu dítěte (Německo) za účelem zachování pravidelných osobních vztahů s jeho dítětem, i když se dítě usadí v jiném členském státě (Rakousko).

Soudní dvůr nejprve uvedl, že Y. Iidovi by v zásadě mohlo být na žádost a nezávisle na jeho rodinné situaci přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve smyslu směrnice 2003/109² o státních příslušnících třetích zemí. Pobývá totiž v Německu oprávněně déle než pět let a zdá se, že má příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jeho výživy, i zdravotní pojištění.

Dále Soudní dvůr konstatoval, že se Y. Iida nemůže domáhat práva pobytu jakožto rodinný příslušník občana Unie na základě směrnice 2004/38. Podle směrnice totiž takové právo předpokládá, že přímý předek občana Unie musí být dítětem vyživován. Y. Iida však tuto podmínku nespĺňuje, jelikož vyživuje svou dceru.

Kromě toho uvedl, že Y. Iida sice může být považován za rodinného příslušníka své manželky, od které se odloučil, aniž se rozvedl, nicméně nespĺňuje podmínku stanovenou směrnicí, že ji musí doprovázet nebo následovat do jiného členského státu, než jehož je jeho manželka státním příslušníkem.

Dále Soudní dvůr upřesnil, že Y. Iida nemůže zakládat právo pobytu přímo na Smlouvě o fungování Evropské unie tím, že odkáže na občanství Unie, které má jeho dcera nebo manželka. S ohledem na okolnosti této věci totiž nehrozí, že by odmítnutí poskytnout mu právo pobytu

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (Úř. věst. L 158, s. 77 ; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).

² Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. L 16, s. 44; Zvl. vyd. 19/06, s. 272).

odvozené od postavení občanů Unie zbavilo jeho dceru nebo manželku možnost skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z jejich postavení nebo narušilo výkon jejich práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

Soudní dvůr v tomto ohledu zdůraznil, že Y. lida vždy pobýval v Německu v souladu s vnitrostátním právem, aniž neexistence práva pobytu na základě unijního práva odradila jeho dceru nebo jeho manželku od využití práva volného pohybu tím, že se přestěhovaly do Rakouska. Navíc Y. lidovi může být i po jejich přestěhování přiznáno právo pobytu v Německu na jiném právním základě, aniž by se musel dovolávat evropského občanství své dcery nebo manželky.

Konečně se Y. lida nemůže dovolávat ani Listiny základních práv Evropské unie, která stanoví právo na respektování soukromého a rodinného života, jakož i některá práva dítěte. Jelikož totiž Y. lida nesplňuje podmínky směrnice 2004/38 a nepožádal o právo pobytu v postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve smyslu směrnice 2003/109, nevykazuje jeho situace žádnou vazbu s unijním právem, takže se Listina základních práv Evropské unie nepoužije.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106